

РЕШЕНИЕ

№ 7840

гр. София, 07.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 10.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **9336** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по подадена жалба от Г. П. С.-П. срещу писмо изх. № ДП/Д-С-СЛ/918-001/26.08.2024 г. на директора на ДСП С., с което се отказва реинтеграция на децата М. и К. П. в семейството на майка им – Г. С.-П..

В жалбата се излагат твърдения за липса на конкретни правни норми и мотиви, въз основа на които да бъде постановен отказът, както и липсата на констатации относно конкретен риск, на който биха били изложени децата на жалбоподателката, ако бъдат върнати в тяхното рождено семейство.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и се представлява от адв. В. и адв. Н., които поддържат жалбата и молят съда да отмени оспорения отказ. Претендират сторените по делото разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., редовно призован, се представлява от юрк. И., която оспорва жалбата, като счита същата за недопустима, като подадена срещу акт, който не подлежи на обжалване, алтернативно счита същата за неоснователна. Моли за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. В писмени бележки по делото се застъпва становището, че ДСП-С. няма компетентност да разгледа искането за реинтеграция на двете малолетни деца, тъй като те живеят на адрес, находящ се на територия, обслужвана от ДСП-К. село, която дирекция е следвало да извърши проучване на актуалното състояние на децата и готовността им за връщане в семейството на жалбоподателката.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище

по случая.

Административен съд София - град, след като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № ЗД/Д-С-КС-005/23.01.2024 г. и заповед № ЗД/Д-С-КС-004/23.01.2024 г., издадени от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - К. село, [населено място] на основание чл. 26, ал. 1 и чл. 27, ал. 1 от Закона за закрила на детето (ЗЗДет.), вр. чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЗДет. и чл. 33 ППЗЗДет. малолетните деца К. П. и М. П. били настанени временно и при условията на спешност, считано от 23.01.2024 г. до произнасяне на съда съгласно чл. 28 ЗЗДет, в семейство на роднини - съпрузите О. П. П. и И. М. П., дядо и баба по бащина линия на децата.

Със заявление вх. № ДДМ/Д-С-СЛ/923/20.08.2024 г. по описа на ДСП-С., адресирано до директора на ДСП – С. и директора на ДСП-К. село, Г. С.-П. изразила желанието си децата ѝ М. и К. П. да бъдат реинтегрирани в семейната им среда, като бъдат върнати за отглеждане от нея.

С оспореното в настоящото производство писмо изх. № ДП/Д-С-СЛ/918-001/26.08.2024 г. директорът на ДСП-С. посочил, че с оглед постъпилия на 16.08.2024 г. социален доклад, изготвен от консултативен център „Шанс“ и проведената на 23.08.2024 г. мултидисциплинарна среща между представители на ДСП-К. село, КЦ „Шанс“ и фондация „За нашите деца“, било взето решение, че по отношение на реинтеграцията на децата М. и К. П. в семейството на жалбоподателката следва да се изчака влизане в сила на окончателна присъда по воденото срещу нея наказателно дело. Било заявено, че предвид информацията от ползваните социални услуги от жалбоподателката, както и от децата, е взето решение, че към настоящия момент не се препоръчват срещи между Г. С.-П. и децата ѝ, като следва да се обсъдят резултатите от продължаващата психологическа работа с нея, както и тези от съдебно-психиатричната експертиза.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице с надлежна легитимация – майката на децата, спрямо които е предприета мярка за закрила чрез настаняването им извън семейството. Оспорването е извършено в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и срещу акт, който засяга по отрицателен начин правната сфера на жалбоподателката, предвид изричното посочване в него, че реинтеграция на децата не е възможна към момента.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

При извършената служебна проверка, съобразно установеното в посочената в предходния абзац разпоредба, съдът счита, че оспореният акт е нищожен, поради следните съображения:

В настоящия случай със заповеди № ЗД/Д-С-КС-005/23.01.2024 г. и № ЗД/Д-С-КС-004/23.01.2024 г., издадени от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - К. село, [населено място] децата М. и К. П. са настанени в семейството на дядо им и баба им по бащина линия. Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЗДет. „настаняването на дете в семейство на роднини или близки, в приемно семейство или

в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва от съда. До произнасяне на съда дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето извършва временно настаняване по административен ред. По смисъла на § 1, т. 15 от ДР на ЗЗДет. „настоящ адрес“ е този, на който детето пребивава. Не се спори по делото, че М. и К. П. пребивават на територията на ДСП - К. село, където се намира жилището на бабата и дядото по бащина линия, в което са били настанени, след като майка им е била задържана от органите на МВР.

Подаденото от жалбоподателката заявление вх. № ДДМ/Д-С-СЛ/923/20.08.2024 г. по описа на ДСП-С. следва да се разглежда като искане за прекратяване на настаняване извън семейството на основание чл. 30, ал. 1 от ЗЗДет., съгласно който „настаняването се прекратява от районния съд по искане на приемното семейство, на семейството на роднини или близки, на дирекция "Социално подпомагане", на родителите на детето или на прокурора, освен в случаите по чл. 29, т. 4, 5, 7, 10 и 11. В ал. 2 на същата разпоредба е предвидено, че „прекратяване на настаняването може да се извърши временно от дирекция "Социално подпомагане" до произнасянето на съда“. В тази връзка, до произнасянето на районния съд, компетентна да се произнесе, дали са налице основания за реинтеграция на децата М. и К. П. в семейството на майка им, се явява ДСП-К. село, където е настоящият адрес на децата и която е издала първоначалните заповеди по чл. 26, ал. 1 от ЗЗДет. Т. становище застъпва и процесуалният представител на ДСП-С. по делото, както в провелоето се на 16.12.2024 г. съдебно заседание, така и в представените писмени бележки. Служебно известно на съда е обстоятелството, че ДСП-К. село също се е произнесла по изпратеното до нея идентично заявление от Г. С.-П., като също с писмо на и.д. директор на ДСП-К. село е отказана реинтеграцията на децата. Този отказ е оспорен от завителката по съдебен ред, като е образувано адм.дело № 9004/2024 г. по описа на АССГ, 13-ти с-в.

Предвид гореизложеното, като е издал акт, с който се отказва реинтеграцията на децата М. и К. П. в семейството на майка им, директорът на ДСП-С. е превишил правомощията си, тъй като не е бил териториално компетентен да се произнесе по случая. Поради това оспореното писмо изх. № ДП/Д-С-СЛ/918-001/26.08.2024 г. на директора на ДСП С. като невалиден административен акт, следва да бъде прогласен за нищожен.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя на основание чл. 143, ал. 1 от АПК се дължат сторените по делото разноски. Такива са били поискани в провелоето се на 10.02.2025 г. заседание от страна на адв. В. и адв. Н., като доказателства за тяхното извършване са представени единствено от адв. Д. В., с оглед приложеното по делото пълномощно и договор за правна защита и съдействие № 416/07.02.2025 г., видно от който жалбоподателят е заплатил в брой адвокатско възнаграждение в размер на 3300 лева. Съдът счита направеното от представителя на ответника възражение за прекомерност на адвокатския хонорар за основателно предвид характера и сложността на делото, поради което счита, че същото следва да се намали до предвидения размер в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, а именно – 1000 лева. На жалбоподателката следва да се присъдят и направените разноски във връзка с призоваване на свидетел – 40 лева; издаване на съдебно удостоверение – 10 лева и заплатена държавна такса – 10 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНО писмо изх. № ДП/Д-С-СЛ/918-001/26.08.2024 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“-С., [населено място] с което се отказва реинтеграция на децата М. и К. П. в семейството на майка им Г. С.-П..

ОСЪЖДА на основание чл. 143, ал. 1 от АПК Агенцията за социално подпомагане да заплати на Г. С.-П. ЕГН: [ЕГН] сумата в размер на 1060 /хиляда и шестдесет/ лева разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: